

Sygnatura akt: V W 2/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2018 roku

Sąd Rejonowy Szczecin - Centrum w Szczecinie - V Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Cezary Jankowski

Protokolant: Anna Sobańska

bez udziału oskarżyciela

po rozpoznaniu w dniu 6 i 27 kwietnia, 25 maja, 8 czerwca, 17 sierpnia, 19 września,

26 października, 7 grudnia 2017 roku, 18 stycznia, 5 i 14 lutego 2018 roku sprawy:

D. S. - córki T. i B.,

urodzonej (...) w miejscowości K. W.

obwinionej o to że:

w dniu 02 lutego 2016 roku o godz. 18:35 w S. na Placu (...), na drodze publicznej, kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), podczas zmiany pasa ruchu na prawy nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu zderzając się z kierującym samochodem marki B. o nr rej. (...), czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw

I. obwinioną D. S. uznaje za winną tego, że: w dniu 02 lutego 2016 roku około godziny 18:35 w S. na Placu (...), na drodze publicznej, kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu ze środkowego na prawy nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu samochodowi osobowemu marki B. o nr rej. (...), jadącemu prawym pasem ruchu, doprowadzając do sytuacji kolizyjnej z wymienionym autem, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje ją na karę grzywny w kwocie 300 (trzystu) złotych,

II. na podstawie art. 119 § 1 kpw, art. 121 kpw, art. 3 ustęp 1 oraz art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, § 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 grudnia 2017 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty sądowej od wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia zasądza od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w tym ustala wysokość opłaty na kwotę 30 (trzydziestu) złotych.

Sygnatura akt: V W 2/18

UZASADNIENIE

W przedmiotowej sprawie ustalono, co następuje:

2 lutego 2016 roku obwiniona D. S. jako kierująca poruszała się na ternie miasta S. samochodem marki M. o nr rej. (...). Obwiniona z alei (...) wjechała na rondo - plac (...) z zamiarem zjazdu z ronda w aleję (...). Obwiniona jadąc na rondzie środkowym pasem ruchu znalazłszy się przed zjazdem w aleję (...) przystąpiła do zmiany pasa ruchu ze środkowego na prawy. W tym czasie prawym pasem ruchu poruszał się kierujący samochodem marki B. o nr rej. (...) - A. W.. W aucie

B. oprócz kierującego znajdował się M. S., który siedział na przednim fotelu pasażera. Obwiniona zmieniając pas ruchu na rondzie nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu samochodowi marki B. w następstwie czego doszło do fizycznego kontaktu obu aut. W samochodzie marki M. zerwany został tylny zderzak, uszkodzony został prawy tylny błotnik i prawe tylne koło. W samochodzie marki B. powstały uszkodzenia w obrębie przedniego lewego naroża. Obwiniona wyjaśniła, iż zerwany z jej auta zderzak leżał po kolizji na granicy środkowego i zewnętrznego pasa ruchu, ale ktoś ten zderzak usunął z jezdni - na chodnik jeszcze przed przyjazdem policji. Na miejsce zdarzenia przybyli policjanci - T. D. oraz G. J., którzy wykonali czynności związane z udokumentowaniem tego zdarzenia.

Powyżej wskazana sytuacja kolizyjna nie została zarejestrowana przez monitoring miejski.

Dowód:

- notatka urzędowa – k. 3,
- protokół oględzin samochodu marki M. – k. 4
- protokół oględzin samochodu marki B. – k. 5,
- szkic miejsca zdarzenia – k. 6,
- informacja dot. monitoringu – k. 7,
- zeznania A. W. – k. 8 – 9, 157 – 158,
- zeznania M. S. – k. 12, 13, 158 – 159,
- wyjaśnienia obwinionej – w części – k. 16, 17, 26, 50, 155 – 157, 228, 263, 272, 273, 278,
- dokumentacja pokolizyjna dotycząca samochodu marki B. wraz z płytą cd – k. 73 – 146,
- szkice sporządzone przez obwinioną, A. W., M. S., T. D. – k. 152 – 154, 226,
- dokumentacja pokolizyjna dotycząca samochodu marki M. w formie elektronicznej – płyta cd – k. 166,
- zeznania G. J. – k. 174, 175,
- kserokopia notatnika służbowego T. D. – k. 179 – 190,
- kserokopia notatnika służbowego G. J. – k. 191 – 206, 242 – 243,
- zeznania T. D. – k. 227 – 229,
- opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego – pisemna oraz ustana uzupełniająca – k. 247 – 258, 271 – 273.

Obwiniona nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Składając wyjaśnienia przed sądem forsowała wersję zdarzenia, iż to kierujący samochodem marki B. uderzył w jej auto jadące na rondzie prawym pasem ruchu po tym jak włączył się do ruchu wjeżdżając na rondo z ulicy 5 - L..

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionej – k. 16, 17, 26, 50, 155 – 157, 228, 263, 272, 273, 278.

W ocenie sądu złożenie tej, a nie innej treści wyjaśnień przez obwinioną wynika z przyjętej przez nią linii obrony, która sprawozda się do tego, aby uniknąć odpowiedzialności karnej za popełniony czyn.

Rekonstruując stan faktyczny w przedmiotowej sprawie oparto się o dowody osobowe i dokumentarne wskazane w początkowej części uzasadnienia, jedynie w części oparto się na wyjaśnieniach obwinionej w takim zakresie w jakim nie pozostawały sprzeczne z innymi dowodami.

Za w pełni wiarygodne sąd uznał zeznania A. W. , M. S., T. D., G. J..

Zeznania złożone przez wymienionych świadków są logiczne spójne, wzajemnie uzupełniają się, nie ma w nich takich elementów, które wskazywałyby na ich niewiarygodność. A. W. i M. S. zgodnie zeznali, iż na rondzie poruszali się (...) prawym pasem ruchu wskazując, iż to samochód marki M. zajechał im drogę zmieniając pas ruchu ze środkowego na prawy. Także zeznania funkcjonariuszy Policji – T. D. oraz G. J. w ocenie sądu zasługują w pełni na uwzględnienie. Wymienieni świadkowie dokumentowali przedmiotowe zdarzenie i ich relacje co do tego są zbieżne, logiczne, pozbawione takich elementów, które wskazywałyby na ich niewiarygodność. Również za nie budzące wątpliwości należy uznać zapisy poczynione przez tych policjantów w notatnikach służbowych co do tego zdarzenia, a także relację złożoną w formie notatki pokolizyjnej. W tym miejscu należy wskazać, iż wymienione dowody pozostają ze sobą w pełnej korelacji, co dodatkowo sprawia, iż należy je traktować jako pełnowartościowy materiał dowodowy.

W tym miejscu należy bliżej odnieść się do szkicu sporządzonego przez G. J. w notatniku służbowym (k. 202), co do którego obwiniona wskazywała, iż może on potwierdzać jej wersję zdarzenia, iż to kierujący samochodem marki B. wjechał na rondo z ulicy (...). Świadek G. J. przedstawił po okazaniu mu wymienionego szkicu, iż nie można z tego rysunku wywodzić, iż (...) wjechało na rondo z ulicy (...), wskazując na roboczy charakter tego szkicu z powołaniem się, iż stanowił on podstawę do sporządzenia właściwego szkicu pokolizyjnego, który znalazł się w aktach sprawy jak na k. 6 i z którego jasno wynika, iż samochód marki B. jest pozycjonowany na prawym pasie ruchu ronda bez wskazania jego wyjazdu z ulicy (...).

Także za w pełnowartościowe sąd uznał dowody wskazane w początkowej części uzasadnienia w postaci materiałów fotograficznych - w formie wydruków i w formie elektronicznej, szkiców, protokołów, materiałów dokumentujących uszkodzenia w obu autach. Przedstawiają one treści, nie budzące żadnych wątpliwości.

Zdaniem sądu przedstawiona w tej sprawie opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i rekonstrukcji wypadków drogowych tak w formie pisemnej jak i uzupełniającej - ustnej zasługuje w pełni na uwzględnienie. Przedstawione w niej wnioski końcowe zostały szczegółowo i należyście umotywowane w oparciu o dowody zebrane w przedmiotowej sprawie. Biegły szczegółowo przeanalizował ujawnione uszkodzenia w obu autach. Na ich podstawie dokonał pozycjonowania samochodów w momencie kolizyjnym, wskazując na bardziej prawdopodobną wersję zdarzenia przedstawioną przez kierującego samochodem marki B.. Biegły też wskazał, iż usytuowanie zerwanego tylnego zderzaka z samochodu marki M. w miejscu wskazywanym przez obwinioną przemawia za wersją zdarzenia nakreśloną przez kierowcę samochodu marki B. , choć zastrzegł, iż wykluczyć tego nie można, iż wymieniony zerwany zderzak nie koniecznie musiał zostać porzucony w miejscu kolidowania aut - mógł odpaść od auta z opóźnieniem, względnie mógł zostać przemieszony przez inne samochody. Zdaniem sądu oczywistym jest to, iż nie można wykluczyć powyższego, nie mniej prawdopodobnym też pozostaje to, iż zerwany zderzak porzucony został w miejscu kolidowania aut i w taki układzie w powiązaniu w szczególności z dowodami osobowymi - relacjami A. W. i M. S. daje obraz przedmiotowego zdarzenia.

Także wyeksponowania wymaga okoliczność, iż obwiniona wcale niejednoznacznie od samego początku wskazywała na wersję zdarzenia jakoby samochód marki B. doprowadził do sytuacji kolizyjnej wjeżdżając na rondo z ulicy (...). Obwiniona relacjonując zdarzenie policjantom w dacie zdarzenia – na miejscu kolizji wskazała, iż do samochodu marki B. zajechał jej drogę w sytuacji, kiedy ona na rondzie jechała prawym pasem ruchu, a z kolei samochód marki B. zmieniał ten pas ruchu ze środkowego na prawy. Ta wersja zdarzenia nakreślona przez obwinioną została odrzucona jeszcze na miejscu zdarzenia przez policjantów, albowiem absolutnie z nią nie korespondowały uszkodzenia w obu autach. Także zwrócić należy uwagę na okoliczność, iż w dokumentach szkodowych (dokumentacja przedstawiona przez ubezpieczyciela) obwiniona szkicując sytuację kolizyjną umiejscowiła swoje auto na środkowym pasie ruchu

ronda przy zjeździe w aleję (...), natomiast (...) usytuowała na prawym pasie ruchu ronda, na co też zwrócił uwagę biegły z zakresu ruchu drogowego przedstawiając opinie pisemną w twej sprawie (k. 255).

Kierując się zaprezentowaną oceną dowodów sąd uznał D. S. za winną, tego że: w dniu 2 lutego 2016 roku około godziny 18:35 w S. na Placu (...), na drodze publicznej, kierując samochodem marki M. o nr rej. (...), nie zachowując należytej ostrożności podczas zmiany pasa ruchu ze środkowego na prawy nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu samochodowi osobowemu marki B. o nr rej. (...), jadącemu prawym pasem ruchu, doprowadzając do sytuacji kolizyjnej z wymienionym autem, czym spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, to jest popełnienia czynu z art. 86 § 1 kw.

Odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw podlega sprawca, który na drodze publicznej, w strefie ruchu lub strefie zamieszkania, nie zachowuje należytej ostrożności, przez co powoduje zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zgodnie z zasadami wyrażonymi w przepisie art. 22 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym kierujący pojazdem może zmienić kierunek jazdy lub zajmowany pas ruchu tylko z zachowaniem szczególnej ostrożności. Kierujący pojazdem, zmieniając zajmowany pas ruchu, jest obowiązany ustąpić pierwszeństwa pojazdowi jadącemu po pasie ruchu, na który zamierza wjechać. Obwiniona zmieniając pas ruchu na rondzie z pewnością złamała reguły wskazane powyżej wskazanym przepisem Prawa o ruchu drogowym. Nastąpiło także zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, a to zważywszy na kolidowanie aut i narażenie przez wywołanie tego zdarzenia co najmniej zdrowia osób znajdujących się w samochodzie marki B..

W toku postępowania nie ujawniły się żadne okoliczności, które wyłączałyby bezprawność karną lub winę obwinionej.

D. S. nie była karana z wykroczenia i przestępstwa w ruchu drogowym.

D. S. wykształcenia jest lekarzem stomatologiem, na chwilę obecna pozostaje na utrzymaniu swojego męża, na utrzymaniu ma córkę w wieku 25 lat (aktualnie studiującą) .

Dowód:

- dane z ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego – k. 25,

- dane wskazane przez obwinioną co do swojej osoby - k. 155.

Przy wymiarze kary Sąd kierował się stopniem winy i społecznej szkodliwości czynu D. S., który nie jest niski, a także uwzględnił cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Sąd uwzględnił fakt, iż obwiniona nie była karana za popełnianie wykroczeń i przestępstw w ruchu drogowym, co przemawia za przyjęciem, iż zdarzenie to miało charakter incydentalny. Nadto sąd miał na względzie sytuację osobistą i majątkową D. S.. Uwzględniając powyższe Sąd wymierzył obwinionej karę grzywny w kwocie 300 złotych.

W ocenie Sądu kara w tym wymiarze osiągnie swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do obwinionej, uwzględnia też potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Zważywszy na zagrożenie ustawowe, przewidujące możliwość wymierzenia kary grzywny w wysokości do 5000 złotych, kara ta w żadnym razie nie może być uznana za nadmiernie surową .

Sąd zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w całości, w tym opłatę w kwocie 30 złotych, uznając, iż po stronie obwinionej nie występują okoliczności przemawiające za uwolnieniem jej od kosztów postępowania.